

znění zákona a nelze proto připustiti, aby zmocnění to uděleno bylo do-
datečně, teprve po zabrání.

Je tedy naříkané rozhodnutí, opírající se o ustanovení § 8, předposl.
odstavce, v odporu se zákonem, poněvadž nebylo v době zabrání přede-
psaného zmocnění obce k zabrání dle tohoto ustanovení a bylo proto
naříkané rozhodnutí zrušeno dle § 7 zák. o správním soudě ...

Č. 688.

**Zabírání bytů: * Uprázdnil-li se byt dosud nepronajatý, nestává
se již tímto uprázdněním »druhým bytem« vlastníka domu ve smyslu § 8
č. 5 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n.**

(Nález ze dne 31. ledna 1921 č. 619.¹⁾)

Věc: Alexandr T. v Loučeni proti společnému bytovému úřadu
v Nymburce o zabrání bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: K žádosti MUDra Komenia V. zabral společný bytový
úřad v Nymburce rozhodnutím z 21. listopadu 1920 č. 55 bez dalšího ří-
zení dle § 2 a 5 zák. z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. v domě stěžovatelově
čp. 74 v Čachovicích celý dům jako byt prázdný, jehož majitel nepo-
třebuje.

O stížnosti do tohoto nálezu podané uvážil nejvyšší správní soud
takto:

Ačkoliv v naříkaném rozhodnutí citovány jsou §§ 2 a 5 zák. bytového,
jest přes to z připojeného výslovného odůvodnění, že majitel bytu toho
nepotřebuje, za to míti, že naříkané rozhodnutí opírá se jen o § 8 č. 5 byt.
zák., ježto jedině v tomto bodě jedná se o bytech, které jejich majetníci
nepotřebují. Ježto dle § 24, odst. 2 byt. zákona zůstává společnému by-
tovému úřadu v každém případě vyhrazeno právo zabírat byty,
má-li toto býti opřeno o ustanovení § 8 č. 5 cit. zák., není námitka stíž-
nosti, že předem měl rozhodnouti obecní úřad v Čachovicích, důvodnou,
třebas týž vskutku dle výměru z 31. března 1920 k provádění zákona
o zabírání bytův obcemi řádně byl zmocněn, ježto zmocnění toto na
případ § 8 č. 5 se nevztahuje.

Dle toho žalovaný úřad opíraje se o ustanovení § 8 č. 5 byt. zák., dle
něhož mohl s přejitím obce zabrání provésti, vycházel ze zjištění, že
stěžovatel má dva byty, jeden v Loučeni, jeden v Čachovicích v domě
čp. 74 a sice tento druhý byt že má stěžovatel jsa vlastníkem domu tím,
že dosavadní nájemník se vystěhoval. Názor ten jest však nesprávný.
Aby mohlo se použití ustanovení § 8 č. 5, musí majitel bytu míti dva
byty k uspokojení své bytové potřeby.

Vlastník domu není majitelem každého bytu v jeho domě se naléza-
jícího již z důvodu svého vlastnictví, nýbrž jest majitelem jen onoho

¹⁾ Stejně další judikatura, na př. nález ze dne 2. července 1921 č. 8601.

bytu, kterého pro svou bytovou potřebu skutečně užívá. Uprázdnil-li se byt dosud najatý vystěhováním dosavadního nájemníka, zůstává byl ten, dokud není znovu pronajat nebo vlastníkem zabrán neb jinak zužitkován, bez majitele. Proto takový uprázdněný byt nemůže býti vlastníkem v domě zabrán jako jeho druhý byt dle § 8 č. 5, leč by byl vlastník domu stal se skutečně majitelem tohoto bytu.

Při tom však ještě by musela předcházeti výzva, by se pro jeden z obou bytů rozhodl.

Ježto naříkané rozhodnutí spočívá na mylném právním názoru, že stěžovatel jako vlastník domu vystěhováním nájemníka stal se majitelem bytu vyklizeného, jeví se zabrán bytu tohoto nezákonným, pročez naříkané rozhodnutí bylo dle § 7 zák. o správním soudě zrušiti, aniž bylo třeba zabývati se dalšími námitkami stížnosti.

Č. 689.

Zabírání bytů: I. * Majitel bytu může požadovati jako své vlastní právo, aby byl k záborovému řízení přibrán jeho podnájemník, by mohl uplatňovati své právo na náhradní byt. — II. * Koupelna není nevyhnutelně nutným příslušenstvím bytu ve smyslu § 10, posl. odst., zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n.

(Nález ze dne 31. ledna 1921 č. 711.)

Věc: Marie H. v Brně proti společnému bytovému úřadu v Brně o zabrán bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem ze dne 28. srpna 1920 zabral společný bytový úřad v Brně dle § 8 č. 1, 5 a 8 Marii H. její pětipokojový byt v Brně s přísl., ježto kromě tohoto bytu, který již po tři měsíce neobývá a jež dala v podnájem, má ještě velký byt v Mokré Hoře.

Na rozklad Marie H., v němž uplatňovala, že byt v Mokré Hoře se k celoročnímu obývání nehodí a proto že musí trvati na ponechání bytu brněnského, a v němž uváděla, že v bytě brněnském obývá se svojí rodinou 2 světnice a kuchyň, kdežto tři zbývající místnosti jsou obývány technikem H., inspektorem Č. a Janem S., změnil společný bytový úřad dne 9. září 1920 svůj zabírací výnos a vyslovil, že »přiděluje« Marii H. 2 pokoje, kuchyň a čeledník k výhradnímu používání, pak společné používání první a druhé předsíně, klosetu a koupelny.

Současně přikázal druhou část bytu, t. j. tři pokoje, společné používání obou předsíní, klosetu a koupelny profesoru B. a dodal, že o bytu v Mokré Hoře bude rozhodnuto dodatečně....

Nejvyšší správní soud vycházel při svém rozhodnutí o stížnosti z následujících úvah:

Vyřizuje rozklad Marii H. proti zabrán celého pětipokojového bytu v Brně vznesený, žalovaný úřad výnosem ze dne 9. září 1920 z části od prvotního záboru upustil, z části však zábor tento ponechal v účinnosti.